

Dragostea care nu mă va părăsi

Luca 7.36-39.47; Luca 10.38-42; Ioan 11

Hamilton Smith

© EPV, Online începând de la: 22.01.2020, Actualizat: 22.01.2020

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Luca 7.36-39.47; Luca 10.38-42; Ioan 11

Introducere

Ce binecuvântat este să fi găsit în Hristos un prieten, care ne iubește cu o dragoste care nu ne părăsește, așa cum se spune în Cuvânt: „Fiindcă iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt” (Ioan 13.1).

O astfel de dragoste – dragostea veșnică a lui Hristos, care niciodată nu renunță la noi – nu poate fi satisfăcută, până când ea a trezit dragostea noastră ca răspuns la dragostea Sa. Răspunsul la dragostea Sa va fi văzut în plinătatea lui abia atunci când noi în cele din urmă am ajuns în domiciliul dragostei veșnice. Cu toate acestea dragostea, cu care noi iubim pe Hristos pe locul și în timpul respingerii Sale, este deja acum pe calea spre patria cerească foarte prețioasă inimii Sale. Vedem aceasta foarte clar din valoarea pe care Domnul o atribuie dragostei Mariei, care a determinat-o să unșă picioarele Lui cu parfumul de nard foarte prețios.

Este foarte încurajator și de folos sufletelor noastre să vedem căile pline de har ale Domnului cu poporul Său, pentru ca în inimile noastre să se trezească dragostea, să se păstreze dragostea și să se aprofundeze dragostea. Cu aceste căi pline de har ale Domnului dorim să ne preocupăm pe scurt în întâmplările Noului Testament în cazul a două femei, care erau foarte devotate Lui.

I. Trezirea dragostei (Luca 7.36-39,47)

Luca 7.36-39,47: Dar unul dintre farisei îl ruga să mănânce cu el. Și, intrând în casa fariseului, a stat la masă. Și, iată, o femeie din cetate, care era păcătoasă, și care știa că El stătea la masă în casa fariseului, luând un vas de alabastru cu mir și stând la spate, la picioarele Lui, plângând, a început să-l stropească picioarele cu lacrimi, și îl ștergea cu părul capului ei și îl săruta picioarele și le ungea cu mir. Și, văzând aceasta, fariseul care-L invitase și-a zis în sine, spunând: „Acesta, dacă ar fi profet, ar cunoaște cine și ce fel de femeie este cea care-L atinge, pentru că este păcătoasă”. ... De aceea îți spun: lertate sunt păcatele ei cele multe, pentru că a iubit mult; dar cel căruia i se iartă puțin, iubește puțin”.

În scena deosebită, care a avut loc în casa lui Simon fariseul, vedem trezirea dragostei față de Mântuitorul în inima unei femei păcătoase. În desăvârșirea căilor Sale, Domnul S-a coborât să onoreze cu prezența Sa masa festivă, pe care a pregătit-o fariseul. În timp ce ei stăteau la masă, a intrat un oaspete neinvitat, despre care Domnul poate spune: „ea a iubit mult”. Cum a fost trezită această dragoste în sufletul ei?

Cu privire la caracterul acestei femei nu este nici o îndoială. Duhul lui Dumnezeu a descris-o ca „o femeie din cetate, care era păcătoasă”. Pe lângă aceasta reputația ei rea era cunoscută, căci și Simon știa că ea era „o păcătoasă”. Ea era o păcătoasă, și ea știa aceasta, și Simon știa aceasta, și oricine știa aceasta. În afară de aceasta era o păcătoasă încărcată cu vină și probabil a auzit cuvintele minunate ale Domnului: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și

Eu vă voi da odihnă.” Oricum ar fi, nu este nici o îndoială, că ea a văzut în Isus harul care poate binecuvânta și pe aceia care nu au meritat. Ea se simte mânată de nevoia ei și atrasă de harul Său; ea vine cu îndrăzneala credinței în casa fariseului și pășește pe dinapoi la picioarele lui Isus.

Duhul lui Dumnezeu îndreaptă atenția prin „iată” spre scena următoare. El vrea să captiveze atenția noastră și să ne ia la o parte, pentru ca noi să privim această ‚viziune mare’ – întâlnirea unui păcătos legat de diavolul cu Mântuitorul, pe care Dumnezeu L-a trimis din cer. Fără îndoială toți cei prezenți au amuțit cuprinși de uimire, atunci când au privit scena, care se desfășura înaintea ochilor lor. Pe drept se puteau întreba, ce va urma acum? Va demasca Domnul caracterul ei, va condamna păcatele ei și o va alunga din prezența Sa? Ah, nu! Chiar dacă fariseul mândru va condamna pe păcătoasă, el va trebui să aibă parte, că el însuși a fost demascat de Domnul; însă Domnul nu va condamna un păcătos care își mărturisește păcatele.

Înțelepciunea acțiunii Sale este la fel de desăvârșită ca și harul inimii Sale. În primul rând nu se rostește nici un cuvânt. Oaspeții sunt tăcuți, cuprinși de uimire, Domnul este tăcut în har, femeia este tăcută cuprinsă fiind de mâhnire. Nici un sunet nu se aude în liniștea din jur, decât numai suspinele unei păcătoase care plânge. Chiar dacă nu se vorbește nimic, totuși au loc multe lucruri, căci inima femeii păcătoase a fost zdrobită și inima femeii păcătoase a fost câștigată. Ea „stătea înapoi, lângă picioarele lui Isus și plângea ... și le săruta”. Lacrimile vorbesc despre o inimă, care a fost zdrobită și sărutările vorbesc despre o inimă, care a fost câștigată.

Ce a fost, care i-a zdrobit inima, și ce a fost, care i-a câștigat inima? Nu era așa, că ea a văzut ceva din harul și sfințenia Mântuitorului și în lumina gloriei Sale a recunoscut ca niciodată mai înainte starea păcătoasă a vieții și inimii ei, și aceasta i-a zdrobit inima? Însă mai mult, ea a cunoscut, că El, cu toate că ea era o păcătoasă plină de păcate, era totuși un Mântuitor plin de har pentru un om păcătos. Ea se afla în prezența Aceluia care cunoștea în totalitate viața ei rușinoasă și cu toate acestea o iubea, și prin aceasta inima ei a fost câștigată.

Este bine pentru fiecare dintre noi, dacă și noi am fost în prezența Lui ca împovărați și nenorociți din cauza păcatelor, ca acolo să descoperim că noi am găsit în El pe Unul care știe despre noi tot ce este cel mai rău și cu toate acestea ne iubește. În felul acesta ar trebui să se trezească în inimile noastre dragoste pentru Hristos.

II. Menținerea dragostei (Luca 10.38-42)

Luca 10.38-42: Și a fost că, pe când mergeau, El a intrat într-un sat. Și o femeie cu numele Marta L-a primit în casa ei. Și ea avea o soră, numită Maria, care, așezându-se și ea la picioarele lui Isus, asculta cuvântul Său. Marta însă era ocupată cu multă slujire; și, apropiindu-se, a spus: „Doamne, nu-Ți pasă că sora mea m-a lăsat să slujesc singură? Spune-i deci să mă ajute”. Dar Isus, răspunzând, i-a spus: „Marto, Marto, pentru multe te îngrijorezi și te tulburi tu; dar un singur lucru este necesar: și Maria a ales partea cea bună, care nu i se va lua”.

Am văzut cum este trezită dragostea față de Hristos, și într-adevăr este o chestiune binecuvântată dacă la începutul unei vieți creștine inima este câștigată pentru Hristos. Noi trebuie deci să învățăm, cum inima, în care a fost trezită dragostea, poate fi păstrată în prospețimea primei dragoste.

Nu știm noi toți, că pe parcursul timpului tot felul de lucruri vor să pătrundă între suflet și Hristos? Nu întotdeauna lucrurile grosolane, care prin stricăciunea care o aduc cu ele rețin sufletul, ci lucrurile mici și aparent nevătămătoare – „vulpile mici, care strică viile” și fac viața neroditoare. Dacă permitem aceste lucruri mici, atunci pe sentimentele noastre se va pune răceala și treptat se va forma pe inimă o pojghiță de gheață, și Domnul trebuie să ne spună: „Ți-ai părăsit dragostea dintâi.” După ce în suflete a fost trezită dragostea adevărată pentru Hristos, vedem deseori că unii dintr-un motiv sau altul fac puține progrese în înțelegerea lor spirituală, în timp ce alții cresc în cunoașterea profundă a Domnului și în asemănarea cu felul Lui de gândire. Cum poate fi menținută dragostea, care a fost trezită?

Nu ne dă răspunsul casa din Betania? În cele două surori avem doi sfinți, în care a fost trezită dragostea adevărată pentru Hristos; însă într-o soră vedem o credincioasă, care crește în harul și cunoașterea Domnului Isus, în timp ce în cealaltă soră vedem o sfântă care este frânată în creșterea spirituală prin eu-l ei și prin slujba ei.

Dragostea Martei s-a arătat prin aceea că ea căuta să satisfacă nevoile trupești ale Domnului ca Om. Dragostea Mariei a devenit vizibilă prin aceea că ea asculta cuvintele Lui și prin aceasta căuta să satisfacă dorința profundă a inimii Lui.

Marta era preocupată cu „multe lucruri”, care toate își aveau sfârșitul în moarte. Maria era preocupată cu „Unul”, pe care moartea nu i-L putea lua. Cineva a spus: „Nici o atenție, care l-ar fi putut acordată Lui, chiar dacă ea ar fi venit de la un om care Îl iubea și pe care El îl iubea, nu ar fi putut înlocui aceasta. ‚Multele lucruri’ sfârșesc numai în dezamăgire și moarte, în loc să introducă în viața veșnică, așa cum fac cuvintele lui Isus, care conduc o inimă zdrobită să reverse din ea râul vieții.”

Deci dacă vrem să știm cum se trezește dragostea, atunci în duhul trebuie să vizităm casa lui Simon; dar dacă vrem să știm cum este menținută dragostea, atunci haideți să vizităm casa din Betania. Stând la picioarele Mântuitorului în casa lui Simon, în inima unei păcătoase a fost trezită dragostea; șezând la picioarele Domnului în casa Martei, dragostea a fost menținută. La picioarele Lui suntem în societatea Lui; în societatea Lui auzim cuvintele Lui, și cuvintele Lui revelează inima Lui. Acolo învățăm în școala dragostei. Cât de mult cunoaștem noi din partea cea bună, pe care Maria a ales-o – de îndepărtarea de preocupările vieții zilnice și de activitățile slujbei, ca să fim numai cu Domnul Isus, și mai mult chiar, să ne apropiem de El în dragoste, ca să fim aproape de El? Domnul iubește tovarășia noastră; El are plăcere să ne aibă în prezența Sa. El are îndeajuns fără slujirea noastră, dar într-o oarecare privință El nu are îndeajuns fără noi. Numai așa este menținută prima dragoste, și, dacă ea s-a pierdut, poate fi redobândită. Noi nu putem trăi din trecut. Probabil experiențele trecute au trezit dragostea, dar numai părtașia prezentă poate menține dragostea.

III. Aprofundarea dragostei (Ioan 11)

Ioan 1.1-6,32-36: Și era un oarecare om bolnav, Lazăr din Betania, din satul Mariei și al Martei, sora ei. Maria era aceea care L-a uns pe Domnul cu mir și l-a șters picioarele cu părul capului ei, al cărei frate, Lazăr, era bolnav. Surorile deci au trimis la El, spunând: „Doamne, iată, acela pe care-l iubești este bolnav“. Și Isus, când a auzit, a spus: „Boala aceasta nu este spre moarte, ci pentru gloria lui Dumnezeu, ca să fie glorificat Fiul lui Dumnezeu prin ea“. Și Isus iubea pe Marta și pe sora ei și pe Lazăr. Când a auzit deci că el este bolnav, atunci a rămas două zile în locul în care era. ... Maria deci, când a venit unde era Isus, văzându-L, a căzut la picioarele Lui, spunându-I: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu“. Isus deci, când a văzut-o plângând, și pe iudeii care veniseră cu ea plângând, a suspinat în duh și s-a tulburat în Sine. Și a spus: „Unde l-ați pus?“ Ei l-au spus: „Doamne, vino și vezi“. Isus plângea. Iudeii deci spuneau: „Iată cât îl iubea!“

Dacă ne îndreptăm acum spre o altă întâmplare din istoria Mariei din Betania, vom învăța o altă lecție din istoria dragostei. În Luca 10 am văzut cum este menținută dragostea în agitația generală a vieții și în Ioan 11 vom vedea acum cum este aprofundată dragostea în necazurile vieții. Acolo viața își urma cursul ei obișnuit, aici viața zilnică este lovită de mare necaz. Boala a pătruns în cercul celor din Betania și umbra morții este peste familie. Cum se vor comporta surorile în încercările care au venit peste ele? Antrenate prin har, ele fac tot ce este posibil. Ele se sprijină pe dragostea lui Hristos. În Luca 10 Maria cunoaște dragostea lui Hristos în liniștea unei vieți liniștite; în Ioan 11 ea se bazează pe dragoste în furtunile vieții. Acolo ea savurează dragostea Sa în tovărășia Lui; aici ea se bazează pe dragostea Lui în necazul ei. Toate acestea sunt clar incluse în rugămintea, pe care cele două femei o adresează Domnului. Ele trimit să l se spună: „Acela pe care-l iubești este bolnav“ (Ioan 11.3). Cum strălucesc credința și încrederea acestor două surori față de Domnul lor în acest scurt mesaj! Ele se adresează Persoanei potrivite, căci ele „au trimis la El“. Ele prezintă rugămintea așa cum se cuvine, căci ele spun: „Doamne, iată, acela pe care-l iubești este bolnav“. În rugămintea lor ele nu se referă la dragostea slabă a lui Lazăr pentru El, ci la dragostea desăvârșită și care nu eșuează a Domnului pentru Lazăr. Deci ele roagă pe Domnul așa cum se cuvine, căci ele nu fac nici o prescripție Domnului, ce trebuie El să facă; ele nu roagă pe Domnul nici să-l vindece, nici să vină, și nici să rostească un cuvânt în favoarea lor. Ele îi prezintă simplu necazul lor și se bazează pe izvoarele de ajutor neîngrădite ale unei dragoste neîngrădite. Le va dezamăgi dragostea? O, nu! Căci dragostea răspunde cu plăcere la o rugămintă care vine din inimă, care a fost provocată prin dragoste.

Însă dragostea divină va merge pe drumul ei desăvârșit, un drum care realmente pare străin omului natural. Surorile au bucurat inima Lui, prin aceea că ele se sprijină pe dragostea Sa; acum El va bucura inimile lor, prin faptul că El va adânci în sufletele lor conștiința de dragostea Sa. Așa va fi întotdeauna: cu cât mai profundă este cunoașterea dragostei Sale de către noi, cu atât mai profund va fi răspunsul dragostei noastre. Noi Îl iubim, deoarece El ne-a iubit mai întâi.

Ca să desăvârșească lucrarea Sa de har, El trebuie să folosească necazurile vieții; și pentru ca dragostea Sa să fie aprofundată în sufletele lor, El trebuie mai întâi să adâncească necazul. Sfinții au fost chemați spre gloria lui Dumnezeu, după ce ei vor „suferi puțin timp“ (1. Petru 5.10); astfel pe calea noastră spre glorie vedem deseori razele strălucitoare ale gloriei

Sale abia după ce am suferit un timp. Tot așa a fost și la surori. Ele au avut de suferit un timp scurt, căci Domnul le lasă să aștepte, și nici un cuvânt de la Domnul nu vine spre ele. Zilele trec, Lazăr devine tot mai slab și umbrele nopții se lasă peste casă. În cele din urmă a venit moartea; Lazăr a murit. Ele au suferit un timp, acum ele vor vedea gloria Sa – căci „boala aceasta nu este spre moarte, ci pentru gloria lui Dumnezeu, ca să fie glorificat Fiul lui Dumnezeu prin ea”. Ochiul omenesc a văzut numai moartea; în realitate moartea trebuia folosită ca să prezinte gloria lui Hristos și să mărească triumful biruinței Sale asupra morții. Cât de desăvârșit este drumul pe care El merge, ca să dea la iveală aceste rezultate mari!

Dragostea omenească, care se gândește numai la ajutor pentru cei bolnavi, ar fi pornit imediat pe drum spre Betania. Precauția omenească, care se gândește numai la sine însuși, nicidecum nu s-ar fi dus, așa cum au zis și ucenicii: „Rabi, acum căutau iudeii să Te ucidă cu pietre, și din nou Te duci acolo?” Domnul Se ridică deasupra dragostei omenești și a precauției omenești și acționează potrivit dragostei divine, care este călăuzită de înțelepciune divină. „Dumnezeu – calea Sa este desăvârșită.”

După ce răbdarea a obținut rezultatul ei desăvârșit, Domnul vine la timpul, care corespundea dragostei Sale, la surorile din Betania, al căror frate le-a fost răpit prin moarte, și revelează dragostea profundă a inimii Sale, prin aceea că vorbește cu ele, umblă cu ele și plânge cu ele. El dorește să aprofundeze dragostea lor prin cuvintele Sale de dragoste, prin căile Sale de dragoste și lacrimile Sale de dragoste. Ce adâncimi de dragoste sunt în aceste cuvinte sublime: „Isus plângea”! Era o imagine minunată, să vezi un păcătos plângând în prezența dragostei Sale, dar este mult mai minunat să vezi pe Domnul plângând în fața durerii noastre. Dacă noi plângem din cauza păcatelor noastre, aceasta este o minune mică; dar dacă El plânge din cauza necazului nostru, aceasta este o minune mare – o minune care dezvăluie cât de aproape a venit El și cât de aproape este El de un sfânt îngrijorat.

Noi am putea întreba, de ce aceste lacrimi? Iudeii, care stăteau în jurul mormântului, au interpretat greșit lacrimile, căci ei spun: „Iată cât Îl iubea!” Domnul a iubit cu adevărat pe Lazăr, dar aceste lacrimi nu erau expresia dragostei Lui pentru Lazăr. Surorile plângeau din cauza pierderii fratelui lor, pentru Domnul nu era nici o necesitate să plângă pentru un om, pe care El voia să-l învie în curând. El nu plângea cu privire la cel mort, ci cu privire la cei în viață – nu din cauza pierderii lui Lazăr, ci din cauza necazului Mariei și Marta. În câteva clipe dragostea va învia pe Lazăr, însă mai întâi dragostea dorește să plângă împreună cu Marta și Maria. El ne arată dragostea Sa, ca să îmbărbăteze inimile noastre, și varsă lacrimi, ca să usuce lacrimile noastre. Prin faptul că El acționează astfel, El revelează dragostea Sa și adâncește dragostea noastră. Așa folosește El încercările, necazurile și drumurile aspre ale vieții, ca să prezinte comorile dragostei Sale și să dea la iveală dragostea noastră pentru El.

După această încercare mare, cu siguranță surorile au spus: „Știam că El ne iubește, dar înainte de această încercare nu am știut că El ne-a iubit așa de mult, că El a mers cu noi și a plâns cu noi în încercare.”

În Luca 10 Maria a învățat la picioarele Sale să prețuiască dragostea Sa; în Ioan 11 ea se sprijină pe dragostea de care a avut parte și este adâncită în dragostea pe care ea s-a sprijinit.

Ce experiențe sfinte, fericite putem noi să facem în context cu aceste scene diferite! Aflăm că la picioarele lui Isus se trezește dragostea în păcătos, că la picioarele lui Isus dragostea este menținută în unul care învață și că la picioarele lui Isus dragostea va fi adâncită în necazul nostru.

Tradus de la: [Liebe die mich nicht lassen wird](#)

Titlul original: „Liebe, die mich nicht lassen wird“
din *Hilfe und Nahrung*, Ernst-Paulus-Verlag, 1988, pag. 356–366.

Traducere: Ion Simionescu